

DE UROLIGE

Linn Ullmann modtog mange anmelderroser og blev sågar nomineret til Nordisk Råds litteraturpris for sin selvbiografiske bog, om hvordan det er at vokse op med to verdensberømte filmkunstnere som forældre: Ingmar Bergmann og Liv Ullmann.

Det Kongelige Teaters Skuespilchef Morten Kirkskovs (for-)kærlighed for Ingmar Bergman kender vi fra teatrets opsætning af "Scener fra et ægteskab", hvor det kriseramte ægtepar byttede replikker, således af Morten Kirkskov havde kvindens replikker, mens Sofie Gråbøl formidlede mandens.

Også i teaterversjonen af DE UROLIGE i Skuespilhusets Mellengulv bliver der leget med kønsrollerne, idet at Kirsten Olesen fremstiller selveste Ingmar Bergman. Har man set Bergmans film, ved man, at kvinderollerne oftest er de centrale, og ifølge flere af de skuespillerinder, som har spillet hovedroller i hans film, havde han en særlig evne til at forstå kvinder og identificerede sig tydeligvis med dem allerede på manuskriptplan: Harriet Andersson, Bibi Andersson, Liv Ullmann, Ingrid Bergman og Pernilla August oplevede alle karrierehøjdepunkter i hans iscenesættelse.

Kirsten Olesens Ingmar og Hanne Windfeld Lunds Liv Ullmann fremstår ikke mere selvcentrerede end så mange andre ville være i lignende situationer, og man ville i al fald klart foretrække deres selskab fremfor den kroniske klynkemaskine til Linn Ullmann, som Stine Schrøder Jensen forsøger at forsvare så ihærdigt som muligt.

Moderen tilgiver hun tilsyneladende aldrig, men det er som om, at hun alligevel forsoner sig med faderen på hans dødsleje, selvom han som det sidste kalder hende en "kælling". Hun virker da også så besat af at interviewe ham, selvom han tydeligvis foretrækker ro og fred i sin sidste tid. Først i allersidste scene aner vi soningen i Linn Ullmanns alter ego, og der kommer den næsten for sent.

Man har svært ved at tro, at Linn Ullmann har set sig selv som det portræt, vi ser på scenen i Peter Langdals iscenesættelse. I bogen er Linn Ullmann bestemt ikke hævet over selvkritik, men her forstår vi næsten for godt, hvorfor Liv Ullmann og Ingmar Bergman vælger at lade deres irriterende offerlam passe af andre.

Karen-Maria Bille er i al fald ret hård ved forfatterinden i den dramatisering, som Peter Langdal har bearbejdet, men måske for at vise os, hvad Linn Ullmanns opvækst har været skyld i?

Den store empati udebliver dog, og spørgsmålet er, om de banaliteter som den unge Linn har måtte gennemgå, ville have haft offentlighedens interesse, hvis forældrene ikke havde været stjerner?

Den normalt så træfsikre Maja Ravn har lavet en sært defus scenografi, hvor filmkameraet altid står placeret centralt, men den manglende atmosfære giver bagslag og der går for lang tid før lyset samler sig om det væsentlige. Musikindslagene skuffer ligeledes, når valget falder på Sinatras "New York, New York" (det nummer har Den Kongelige Ballet allerede sat sig på i denne sæson) og det afsluttende stykke klavermusik dukker tilmed op i flere film om året. Her har man ret til at stille større forventninger til en gennemmusikalsk instruktør som Peter Langdal.

Tilbage er der tre garvede skuespillerinder, der får mest muligt ud af det i denne sammenhæng noget tvivlsomme materiale. Kirsten Olesen får givet Ingmar Bergman et vis format uden dog på noget tidspunkt at glemme hans dårskeer. Hanne Windfeld Lund har tilsyneladende let ved at illudere som den naturlige og velmenende Liv Ullmann, men lidt mere kant havde muligvis givet os mere forståelse for datterens synspunkter?

Omvendt ville vi næppe været blevet mere trætte af datteren, end forældrene blev, hvis Stine Schrøder Jensens Linn ikke hele tiden skulle brokke sig. Der er formodentlig flere nuancer gemt i Linn-figuren - også på en scene, og der er med sikkerhed flere farver i Stine Schrøder Jensens talent, end hun får lejlighed til at vise her. Vi aner i passager sårbarheden, men replikkerne forbliver generelt for entydige. Her kunne Det Kongelige Teater godt have brugt en Ingmar Bergman.

(Michael Søby)